

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Antonína Koukala ve věci **žalobce: N. V. C.,** zastoupeného Narcisem Tomáškem, advokátem, se sídlem Masarykovo nám. 193/20, Děčín, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného dne 6. 9. 2002, čj. OAM-3823/VL-20-05-2002, o kasační stížnosti proti rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 27. 6. 2003, čj. 52 Az 133/2003-26

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 9. 2002 čj. OAM-3823/VL-20-05-2002 byla zamítnuta žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) s uvedením, že azyl se podle ustanovení § 13 odst. 1a 2 a § 14 zákona o azylu neuděluje. Žalovaný ve výroku současně vyslovil, že na žalobce se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas opravný prostředek, posouzený jako žaloba, k Vrchnímu soudu v Praze, své žalobní body omezil pouze na konstatování, že s rozhodnutím nesouhlasí a žádá nové prošetření věci.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 27. 6. 2003, čj. 52 Az 133/2003 tak, že žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

V odůvodnění svého rozsudku se soud žalobními body podrobně zabýval, uvedl, že žalobce jako důvody své žádosti o udělení azylu na území ČR uváděl opakovaně pouze ekonomické důvody s tím, že ho ve Vietnamu opustila družka a nechala mu na starosti tři děti, přičemž on sám je nebyl již schopen finančně zabezpečit. Tento důvod několikrát sám žalobce zopakoval v průběhu správního řízení o žádosti o udělení azylu.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku dále uvedl, že žalobce neuváděl v žádné části správního spisu skutečnosti, které by ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu svědčily o jeho obavách z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Krajský soud tak shledal výrok rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti o udělení azylu podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu v souladu se zákonem. K překážce vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu soud uvedl, že se správní orgán touto otázkou pečlivě zabýval.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci doručen 4. 8. 2003, kasační stížnost byla podána k poštovní přepravě dne 11. 8. 2003 a byla podána včas. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písmeno b) s. ř. s., namítá zejména, že krajský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit, neboť řízení před správním orgánem vykazovalo vady, když skutková podstata, z níž žalovaný vycházel při vydání svého rozhodnutí, nemá oporu ve spisech.

Stěžovatel označuje řízení před soudem jako nezákonné, jako důvod uvádí skutečnost, že mu ze strany soudu nebyl ustanoven tlumočník, byla mu tak odňata možnost předložit v řízení před soudy důkazy na podporu svých tvrzení. Soud má povinnost účastníku, jehož mateřštinou je jiný, než český jazyk ustanovit tlumočníka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. Z uvedených důvodů stěžovatel nesouhlasí s napadeným rozsudkem a žádá jeho zrušení a vrácení věci soudu k dalšímu řízení. Současně navrhuje, aby byl usnesením přiznán odkladný účinek této kasační stížnosti.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožňuje s napadeným rozsudkem soudu a odkazuje na celé řízení o azylu před tímto orgánem vedené, kdy z vlastního podání stěžovatele jednoznačně plyne, že jediným důvodem žádosti o udělení azylu byly důvody ekonomické a jako důvod pro svůj odchod z vlasti do České republiky vždy uváděl jen skutečnost, že přicestoval za prací, žalovaný tedy navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta jako zcela nedůvodná a nebyl jí přiznán odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek soudu v souladu s ustanovením § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil

včas ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uvádí jako právní důvod kasační stížnosti § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věcí rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Přesto, že stěžovatel uvedl v kasační stížnosti takovou výtku, směřující k řízení před správním orgánem, uvedl pouze, že řízení před správním orgánem vykazovalo vady, když skutková podstata, z níž žalovaný vycházel při vydání svého rozhodnutí, nemá oporu ve spisech, aniž by však označil důvod či důkaz pro takové své tvrzení. V takovém případě nemůže Nejvyšší správní soud bezobsažné námitky stěžovatele posoudit a vyvodit z nich závěr.

Jak z předloženého správního spisu, tak i z podrobného odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku je zcela zřejmé, z jakých důkazních prostředků žalovaný vycházel, že při odmítnutí azylu vycházel z vlastního podání stěžovatele – žádosti o azyl a rovněž z osobního pohovoru se stěžovatelem, v němž tento opakovaně uváděl pouze ekonomické důvody a rovněž tak touhu pro získání práce v České republice a tím i finančních prostředků pro svoje tři děti, které zůstaly ve Vietnamu. Jiné, než ekonomické důvody stěžovatel neuvedl, tuto skutečnost soud přezkoumal a v odůvodnění rovněž uvedl, že ekonomické důvody nejsou v žádném případě důvodem pro udělení azylu a to ani azylu humanitárního.

K další námitce stěžovatele, že řízení před soudem bylo nezákonné z toho důvodu, že mu ze strany soudu nebyl ustanoven tlumočník, když soud má povinnost účastníku, jehož mateřštinou je jiný, než český jazyk ustanovit tlumočníka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel zřejmě chtěl označit další důvod pro podání kasační stížnosti, jež je zakotven v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož důvodem pro podání kasační stížnosti je i namítaná nepřezkoumatelnost, spočívající v takové vadě řízení před soudem, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, v tomto případě nebyl, dle názoru stěžovatele, nesprávně ex offo ustanoven soudem tlumočník pro řízení o žalobě.

Taková námitka stěžovatele je nedůvodná. Zásada rovnosti stran je jistě stěžejní zásadou spravedlivého procesu. Je zakotvena v čl. 37 odst. 3 Listiny a v čl. 96 odst. 1 Ústavy ČR a promítá se také do řady ustanovení procesních předpisů. Soudní řád správní i Občanský soudní řád výslovně rovnost účastníků řízení stanoví, pro soudy pak plyne povinnost zajistit účastníkům stejné, tj. rovnocenné možnosti k uplatňování jejich práv. Soudní řád správní neobsahuje sám striktní úpravu práva jednat před soudem ve své mateřštině, ta však plyne, jak je uvedeno výše z úpravy dané Ústavou a Listinou a rovněž tak je nutno užít analogie úpravy občanského soudního řádu. Podle ustanovení § 18 o. s. ř. mají účastníci v občanském soudním řízení rovné postavení. Mají právo jednat před soudem ve své mateřštině. Soud je povinen zajistit jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv, přičemž

účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, soud ustanoví tlumočníka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. Soud však v souzeném případě jednání nenařizoval, jednání před soudem se stěžovatelem tedy neproběhlo a proto krajský soud nebyl povinen ustanovit stěžovateli tlumočníka pro jednání v jeho mateřštině před soudem.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízené rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval, ostatně mu žádné náklady nad rámec jeho činnosti nevznikly, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2003

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu